

DE JACHT OP NOVA

Van Sietske Scholten verschenen eerder:

De fatale uitweg

De schaduw van Elvira

Beet

Zoek mij niet

Odins lot

Half één

Laat haar los

Kraamkoorts

Kijk op www.sietskescholten.nl voor meer informatie over Sietske Scholten en haar boeken. Blijf op de hoogte door je aan te melden voor de nieuwsbrief op de website en/of volg Sietske Scholten op social media.

De jacht op Nova

LITERAIRE THRILLER

Sietske Scholten

BLOGROMAN

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

ISBN 978-94-92270-40-5

Eerste druk

© 2023 Sietske Scholten

Omslag- en binnenwerkontwerp: Hannie van den Berg Grafische
Vormgeving en DTP

1. Kwade wil

‘Hier is ze!’ bromt een zware mannenstem gedempt uit de speaker van de smartphone op het aanrecht naast de snijplank. Is dit een grap? Birgit laat het mes los waarmee ze de droge worst in plakjes snijdt en tilt haar telefoon op om de livestream beter te kunnen volgen.

Haar hart verzakt als ze de blik van Nova ziet, die met grote bange ogen langs de lens kijkt. Is dit echt? Het zou niet de eerste keer zijn dat Nova een *prank* uithaalt met haar volgers. Wat is eraan voorafgegaan? Birgit had nauwelijks acht geslagen op de livestream. Ze had ’m uit gewenning aangezet toen ze een paar minuten geleden in haar badjas naar beneden was gelopen, maar ze was met haar gedachten bij Jon geweest, die in de slaapkamer op haar wachtte.

Ze verhoogt het volume van haar telefoon, terwijl haar hart bonkt in haar oren.

‘Staan blijven, jij,’ klinkt dezelfde brommerige mannenstem dwingend.

Nova’s gezicht verdwijnt buiten beeld en Birgit ziet de woonkamer van Nova over het scherm tollen. Om het beter te kunnen zien, brengt ze de telefoon dichterbij haar gezicht.

Gespannen volgt ze de beelden, maar de camera beweegt te snel om duidelijkheid te krijgen over de situatie die zich daar afspeelt. Gefixeerd blijft ze kijken in de hoop dat Nova's gezicht verschijnt en ze de kijkers uitlecht om de flauwe grap die ze zojuist heeft uitgehaald.

'Laat me los, klootzak!' roept Nova, gevolgd door kreten die overduidelijk gesmoord worden.

Dit is te realistisch om een grap te zijn, dringt het tot Birgit door. Ze probeert de reacties te volgen die over het scherm rollen, maar ze zijn niet bij te benen. Zodra de tekst onderin beeld verschijnt, verschuift hij naar het midden om daar te verdwijnen. Het aantal volgers schiet omhoog als bijen op een pot met honing. Dit soort aantallen heeft Birgit al ruim een jaar niet meer gezien. Het nieuws dat er iets onverwachts gebeurt in Nova's livestream verspreidt zich blijkbaar razendsnel.

'Nee!' schreeuwt Nova.

Als de camera kort haar gezicht vangt en Birgit de angst-aanjagende blik in Nova's ogen ziet, verdwijnt de laatste twijfel die ze nog had. Dit is echt. Nova is in gevaar. Een moeder voelt zoiets. Ze moet de politie waarschuwen, beseft ze. Maar als ze nu overschakelt naar de telefoonfunctie, kan ze niet meer horen wat er met Nova gebeurt. Zonder haar ogen van het scherm af te halen, loopt ze de keuken uit, de hal in.

'Bel 112!' roept ze naar boven.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Jon, die naakt naar het trapgat snelt.

'Nova wordt overvallen.'

'Overvallen?'

'Het gebeurt nu *live*.' Ze neemt de treden omhoog en draait haar telefoon meer in zijn richting, zodat ze bovenaan de trap beiden haar scherm kunnen zien.

‘In de stream?’

‘Ja! Bel nou!’ Ze haalt haar ogen van het scherm en kijkt Jon gealarmeerd aan. Haar hart bonst in haar borstkas.

‘Wat erg!’

‘Ik dacht eerst dat het een grap was, maar Nova’s angst is niet gespeeld. Het is echt.’

Jon zet een stap in de richting van de slaapkamer om zijn telefoon te pakken, maar staakt zijn beweging als er een harde knal uit de speaker van Birgits telefoon klinkt.

Birgits adem stokt. Wat was dat? Met haar hand trillend van angst kijkt ze naar het scherm. Het beeld beweegt snel.

Jon zet een stap terug om mee te kunnen kijken.

‘Nova?’ fluistert Birgit. Haar ogen speuren de pixels af in de hoop een glimp van Nova op te vangen. ‘Alsjeblieft, Nova.’

Plotseling gaat het scherm op zwart en wordt de livestream beëindigd.

‘Nee!’ zegt Birgit verschrikt.

Als aan de grond genageld staart ze naar het profiel van Nova op het scherm. Waar is ze zojuist getuige van geweest? Ze kan het niet bevatten. De hand waarmee ze de telefoon vasthoudt, zakt langzaam naar beneden en ze verplaatst haar blik naar Jon. Dit is echt. Dit is echt gebeurd. Dit is waar Birgit al die tijd zo bang voor is geweest, vanaf het moment dat Nova herkend begon te worden op straat. Als een trotse moeder liep ze graag te pronken met Nova’s succes bij haar vriendinnen, maar ze was nooit uit het oog verloren dat achter elk kijkcijfer een mens zat die ergens op zijn of haar telefoon naar Nova zat te kijken.

Hoe vaak hadden ze hier niet ruzie over gehad? Vooral toen Nova nog minderjarig was en hier woonde. Nova wuifde het altijd weg. Ze deelde nooit haar adres, drukt ze haar moeder

op het hart. Maar hoe vaak had Birgit niet kinderen giechelend langs de voortuin zien lopen, wijzend naar hun huis? ‘Hier woont Nova,’ werd er gesmoesd, hard genoeg om het te kunnen horen als Birgit op de eerste verdieping in de badkamer stond of de was opborg in de kast op Nova’s slaapkamer. Hoe vaak was er niet aangebeld door opgeschoten tieners die vroegen of ze met Nova op de foto mochten? Ze deelde het adres dan wel niet openlijk, Nova was sinds de introductie van de functie op het platform bijna altijd *live*. Met de camera gericht op haar gezicht kon je, met een beetje puzzelen, aan de achtergrond zien waar ze zich bevond. Voor iemand met kwaad in de zin was het niet onmogelijk om haar adres te achterhalen.

Gehaast schuift Birgit de app omhoog en selecteert de belfunctie om het alarmnummer te bellen. Tot haar verbazing wordt ze in de wacht gezet in plaats van direct iemand aan de lijn te krijgen.

Met snelle passen loopt Jon naar de slaapkamer. De vlammen van de waxinelichtjes op het dressoir en het nachtkastje dansen door de luchtverplaatsing. Hij raapt zijn boxershort van de grond en trekt hem aan.

‘Ik moet naar Nova toe,’ zegt Birgit beslist.

‘Het is spekglad buiten,’ waarschuwt Jon. Met zijn andere been in het gat trekt hij zijn boxer omhoog.

‘Het kan me niet schelen. Ik wil nu naar haar toe.’ Ze zet de telefoon op de luidspreker, loopt haar slaapkamer in en opent de deuren van haar kledingkast.

‘Ik wou dat ik met je mee kon gaan,’ zegt Jon zacht.

Zonder te reageren schiet Birgit in haar kleding en blaast de kaarsen uit. Ze moet zo snel mogelijk naar Nova.

Nog steeds in de wacht bij de alarmlijn, opent Birgit amper twee minuten later de voordeur. Ingepakt in haar dikke jas en met haar moonboots aan haar voeten, houdt ze haar pas in op de drempel.

‘Trek je de deur achter je dicht?’ roept ze naar boven.

Ze wacht niet op zijn antwoord en sluit de voordeur. Het is spekglad buiten. De regen van vanmiddag heeft de halfgesmolten sneeuwlaag bevroren. Hoewel de adrenaline door haar lichaam raast en ze bang is dat elke seconde telt voor Nova, maant Birgit zichzelf voorzichtig te zijn. Als ze uitglijdt, heeft Nova niets aan haar.

Schuifelend verplaatst ze zich over het tuinpad naar de oprit waar haar auto staat. Met haar afstandsbediening opent ze het slot van haar auto en de binnenverlichting springt aan, terwijl ze voorzichtig om haar auto heen glibbert.

Pas wanneer ze de met ijs bedekte binnenwegen van haar woonwijk achter zich laat, hoort ze eindelijk een stem door de luidspreker met haar spreken.

‘112. Wil je politie, brandweer of ambulance spreken?’

‘Politie,’ roept Birgit haastig. Haar stem klinkt schor.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Nova Vaassen wordt overvallen. Callunalaan 36 in Laren. Ik zag het *live* op haar stream gebeuren. Ze is mijn dochter.’

‘Dank u wel voor de melding. We zijn op de hoogte van de situatie. We worden overspoeld door volgers die ons bellen. De hulpdiensten zijn al onderweg naar haar woning,’ zegt de centralist. Hij stelt haar kort wat vragen en beëindigt dan het gesprek om de vele wachtende bellers te woord te staan.

Enigszins opgelucht door het feit dat er al hulp onderweg is, rijdt Birgit de gepekelde snelweg op. Als ze het lef had, zou ze de naald opdrijven naar het maximum om de reistijd te verkorten. Maar als ze van de weg raakt, zal het alleen maar langer duren voordat ze bij Nova is. Ze halveert de normaal toegestane snelheid, zoals de vuistregel voorschrijft bij gladheid. Met dit tempo zal het nog zeker twee uur duren voordat ze bij Nova aankomt.

2. Heisa

De witte deken over de kale takken van de bomen, de daken, het hekwerk en wegdek reflecteert de blauwe en rode alarmlichten van de hulpdiensten als Birgit net na middernacht op de Callunalaan afrijdt. Hoe dichterbij Nova's huis komt, hoe drukker het wordt in de anders zo rustige straten van Laren. Overal staan auto's in de berm geparkeerd.

In de hoop het huis van Nova te bereiken, rijdt Birgit zo ver mogelijk door. Maar midden op de T-splitsing naar de Callunalaan staat een politiewagen die de toegang blokkeert. In paniek kijkt Birgit om zich heen. Zo duurt het nog langer voor ze duidelijkheid heeft over Nova. Nu moet ze op zoek gaan naar een lege plek om haar auto ergens in de afgeladen volle straten te parkeren. Het liefst zou ze uit de auto springen en hem met draaiende motor achterlaten om naar Nova's voordeur te rennen.

Tijdens het begin van de rit had ze nog de hoop gehad dat alles met een sisser zou aflopen. Dat ze de situatie op de livestream verkeerd had geïnterpreteerd. Dat de knal iets heel anders was geweest dan waar Birgit bang voor was. Maar inmiddels is ze ervan overtuigd dat er iets helemaal mis is met Nova.

Om het half uur vertelde de radiostem in de auto dat Nova tijdens haar livestream in haar eigen woning in Laren was overvallen, dat de politie onderzoek doet en dat er over Nova's toestand nog niets bekend is. Al tig keer heeft Birgit haar geprobeerd te bellen. Nog voor ze de beltoon hoort, neemt de voicemail het over. Normaal gesproken zit Nova vastgeplakt aan haar telefoon. Offline is ze alleen als ze slaapt. Zelfs als ze naar de wc gaat, blijft de livestream doorlopen. Al neemt ze de camera nooit mee naar het toilet. Ze richt hem op een speciaal voor die momenten gecreëerde advertentie of display. 'Spon' noemt ze dat. Hoe vaak Nova niet lachend tegen haar heeft gezegd dat ze de bestbetaalde plasjes doet die je je maar kunt bedenken. Voor die paar minuten dat ze zelf niet in beeld is, betalen merken haar veel geld. Maar onbereikbaar is ze nooit, en juist dat baart Birgit nu het meest zorgen.

In Birgits achteruitkijkspiegel lichten de voorlampen van een geparkeerde auto op. De auto steekt een paar keer heen en weer om zichzelf uit de benarde ingeparkeerde situatie te bevrijden. Vlug zet ze haar auto in zijn achteruit en rijdt naar de leeggekomen plek. Ze perst haar auto ertussen. Zodra ze de motor uitzet, opent ze op haar smartphone in de carkit Nova's social media in de hoop dat de livestream inmiddels is hervat. Maar Nova is nog steeds offline. Birgit haalt haar telefoon uit de carkit, pakt haar handtas van de bijrijdersstoel en duwt haar portier open. Haar moonboot zet ze op de platgereden sneeuw en voorzichtig staat ze op.

Rustig blijven, maant ze zichzelf. Ze gooit haar portier dicht en drukt de auto met de afstandsbediening op slot. Met haar armen uitgestoken om haar balans te houden schuift ze met haar sneeuwlaarzen over de gladde weg. Een stroom van men-

sen komt haar tegemoet. Her en der lopen groepjes mensen in dezelfde richting als Birgit. Wat doen al die mensen hier?

Birgit slaat de hoek om bij de T-splitsing de Callunalaan op en deinst terug van het aanblik. Tussen de bestelbussen met medialogo's, politiewagens, ambulances wemelt het van de bedrijvigheid. Ondanks de sneeuw ziet het zwart van de mensen voor de oprit van Nova's villa. Niet alleen staan er ontelbaar veel agenten, reporters en fotografen bij de poort. Maar daaromheen staat een zee van mensen die verlichte smartphoneschermen hoog in de lucht steken of met hun rug naar de villa staan, druk pratend en gebarend met hun vrije hand, waarbij ze met hun andere hand de camera van hun telefoon op zichzelf richten.

Birgit kan het huis zien vanaf hier, maar het voelt tegelijkertijd onbereikbaar. Hoe komt ze ooit door deze kudde heen?

Kom op, moedigt ze zichzelf aan. Ze neemt een diepe hap lucht en stapt naar voren.

'Pardon,' excuseert ze zich als ze om de eerste groepjes toeschouwers slalomt. De eerste meters gaan voortvarend, maar de dichtheid van de massa neemt toe naarmate ze dichterbij Nova's poort komt.

'Mag ik erdoor?' vraagt ze zacht aan de ruggen en achterhoofden als er nergens meer ruimte te vinden is waar ze zich tussen kan wringen. Ze schraapt haar keel om meer geluid voort te kunnen brengen. 'Ik ben Nova's moeder.'

Een man draait zich om. Hij tikt met zijn elleboog de arm van een vrouw aan die naast hem staat en knikt naar Birgit.

'Nova's moeder hier!' roept hij luid.

Meer en meer mensen draaien zich om en in het geroezemoes wordt de zin herhaald, waarop telefoons op haar worden gericht.

‘Laat Nova’s moeder erdoor!’ wordt er geschreeuwd.

Voor haar begint zich een smal pad te ontwikkelen door de menigte die iets uit elkaar wijkt. De ontelbare ogen die haar aankijken, voelt ze prikken. De gezichten tonen een blik die een mengeling is van ontzag, medelijden, sympathie, opwinding en belangstelling. Wat zou ze nu graag willen verdwijnen. Als het niet om Nova zou gaan, zou ze rechtsomkeer maken. Ze trekt haar schouder omhoog om zichzelf kleiner te maken als ze tussen de menselijke muren doorloopt. Tientallen op haar gerichte lampjes flitsen om beurten en een microfoon wordt onder haar neus gehouden.

‘Weet u al meer over uw dochter?’ vraagt een stem.

Schichtig volgt Birgit de arm die de microfoon vasthoudt om te zien wie haar de vraag stelt.

Een reporter met glimmende ogen wacht smachtend op haar antwoord. Naast hem staat een man met een grote camera op zijn schouder.

Snel brengt ze haar hand naar haar gezicht en buigt ze haar hoofd om de lens te ontwijken. Ze merkt nu pas hoezeer ze trilt. Voor het eerst sinds Nova’s livestream twee uur geleden werd afgebroken voelt ze de tranen drukken achter haar ogen. Met deze heisa voor de villa van Nova begint het besef werkelijk tot haar door te dringen dat de beelden die ze heeft gezien echt waren. Dit is geen nachtmerrie waaruit ze kan ontwaken. Er is iets verschrikkelijks gebeurd met Nova. Ze zou willen schreeuwen. Ze zou zichzelf op de grond willen laten vallen. Nova is háár dochter! Haar kind! Ze moet weten hoe het met Nova is. Of ze gewond is. Of... De gedachte aan erger kan Birgit niet verdragen. En hoewel ze het verdringt en zichzelf groothoudt, overspoelt de angst haar.

‘Bent u echt de moeder van Nova?’ vraagt een stem.

Birgit voelt hoe een hand tegen haar schouder wordt gelegd. Ze draait haar hoofd in de richting van het stemgeluid.

Een agente kijkt haar vragend aan.

Birgit knikt.

‘Dan mag u met mij meekomen.’

3. Schot

‘Hoe gaat het met Nova?’ vraagt Birgit aan de agente die haar door de menigte naar het afzetlint leidt dat de omgeving voor de poort vrij moet houden voor onbevoegden.

De agente brengt haar portofoon naar haar mond.

‘Ik heb hier de moeder van Nova.’

Het geruis, gepiep en gekraak dat uit de speaker van het apparaat komt, wordt overstemd door het geluid van de menigte.

De agente houdt de portofoon bij haar oor om het antwoord van haar collega op te vangen. Ze laat de schouder van Birgit los en tilt het lint omhoog om Birgit eronderdoor te laten gaan.

‘Ik breng haar daarheen,’ reageert de agente terug in de portofoon.

Birgit bukt onder het lint door. De bewegingsvrijheid voelt als een verademing. Vanaf hier kan ze de voorzijde van de nieuwbouvilla van Nova volledig overzien. De buitenverlichting beschijnt de witgepleisterde muren. Het groen is pas afgelopen voorjaar geplant. Het heeft nauwelijks de tijd gehad om te groeien en door het intreden van de herfst een aantal weken geleden is al het blad gevallen. Naakt, mager en

kwetsbaar zonder het zicht op het huis te blokkeren staat de aanplant in de sneeuw.

De voordeur van de woning staat open en er lopen agenten in en uit. Op de oprit staan twee politiewagens en een groot uitgevallen politiebus met geblindeerde ramen. Naast de bus staat een agent met zijn armen gevouwen naar Birgit te kijken.

De agente naast Birgit is haar onder het afzetlint gevolgd. Ze plaatst haar hand terug op Birgits schouder zodra ze overeind komt.

‘Hoe gaat het nu met Nova?’ herhaalt Birgit met iets meer druk.

‘We zoeken eerst een rustige plek op,’ zegt de agente zonder duidelijke emotie. ‘Deze kant.’

Birgit kan uit haar intonatie niet opmaken wat ze op die rustige plek kan verwachten. Zal Nova daar ook zijn? Waarom duurt het zo lang voordat ze meer informatie krijgt? Hoewel ze uiterlijk kalm toont, is Birgit van binnen zenuwachtig. Beheerst als ze is, loopt ze mee met de agente die haar naar de politiebus op de oprit brengt.

‘Ik heb hier de moeder van Nova,’ verklaart ze aan de agent die de wacht houdt voor de politiebus.

Hij opent de deur en gebaart naar Birgit dat ze mag instappen.

Ze plaatst haar moonboot op de inloopmat en met haar hand tegen de deurstijl stapt ze in de bus die van binnen lijkt op een camper, hoewel de vakantiesfeer ontbreekt. Met één blik kan ze zien dat Nova hier niet is. Achter in de bus zit een agent halfverstopt achter zijn laptop. Verder is er niemand.

‘Neem plaats,’ zegt de agente die haar door de menigte heeft geleid en achter haar de bus in is gekomen.

De deur is gesloten, maar de temperatuur in de bus verschilt nauwelijks van de vrieskou buiten. Birgit houdt haar jas aan, gaat zitten op het bankje aan het tafeltje en schuift een stukje op richting het raam.

‘Ter verificatie heb ik uw volledige naam en geboortedatum nodig. Heeft u een paspoort of identiteitsbewijs bij u?’ De agente blijft staan aan het hoofd van de tafel. Ze buigt iets naar voren en legt haar handen plat op het tafelblad.

‘Bir..’ begint Birgit stotterend, terwijl ze opkijkt naar de agente.

Waar is Nova? Waarom wordt er zo getreuzeld? Wat heeft dit allemaal te betekenen? Hoe ernstig is het? Met haar hand raakt ze zenuwachtig haar lippen aan om zichzelf een houding te geven.

‘Rustig maar, mevrouw. Neem de tijd. Wilt u wat water?’

Birgit knikt.

De agente richt zich op en loopt naar het kleine keukentje. Ze opent de koelkast, bukt en pakt een waterflesje als de deur van de politiebus opnieuw wordt geopend.

Een vrouw in een beige wollen jas, leren laarzen met een blokhak en lang donker haar in een paardenstaart stapt naar binnen.

‘Is dit de moeder?’ vraagt de vrouw aan de agente die uit een kastje een glas haalt.

‘We zijn bezig met de verificatie.’

De vrouw steekt haar hand uit naar Birgit.

‘Ik ben rechercheur Alvarez.’

Birgits maag draait om. Een rechercheur die met haar wil praten. Wat is er met Nova aan de hand? Ze reikt de vrouw haar trillende hand, opent haar mond, maar er komt geen enkel geluid uit haar keel.

Rechercheur Alvarez neemt plaats tegenover Birgit, terwijl de agente met het flesje water het glas voor Birgit neerzet op de tafel. Ze draait het flesje open en schenkt een deel van het water in het glas.

Gelijk neemt Birgit een slok water, slikt en schraapt haar keel.

‘Bedankt,’ fluistert ze naar de agente. ‘Mijn naam is Birgitta Maria van Ginkel. 23 september 1974,’ kan ze eindelijk uitspreken en ze toont haar identiteitsbewijs. De agente werpt een blik op het identiteitsbewijs en knikt.

Achter in de bus klinkt getik op het toetsenbord van de laptop.

‘Kunt u mij alstublieft vertellen wat er aan de hand is?’ smeekt Birgit. Ze kijkt afwisselend van de agente naar rechercheur Alvarez. De zorgen om Nova nemen met de minuut toe.

Rechercheur Alvarez kijkt over haar schouder naar de agent achterin die zijn blik verplaatst van het scherm van de laptop naar rechercheur Alvarez.

‘Klopt,’ zegt hij.

Ze geeft hem een knikje en draait haar hoofd naar de agente die naast de tafel staat.

‘Dank je wel. Je mag gaan.’

Nog voor de agente de bus heeft verlaten, richt Rechercheur Alvarez haar blik op Birgit.

‘Mevrouw Van Ginkel.’ Ze ademt diep in voor ze verder gaat. ‘Waarom bent u hier naartoe gekomen?’

Het klinkt als een retorische vraag, beseft Birgit. Vervreemdend in deze situatie. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat er buiten de poort van Nova’s huis hulpdiensten, media en een menigte staan te wachten.

‘Ik zag mijn dochter op de livestream overvallen worden,’

antwoordt ze, hoewel ze weet dat dit geen nieuwe informatie is voor rechercheur Alvarez.

‘Heeft u daarna nog contact gehad met uw dochter?’

Birgit schudt haar hoofd.

‘Ik hoorde een knal en daarna stopte de livestream. Ik weet niets. Waar is mijn dochter?’

‘Heeft u de personen gezien die haar overvielen?’

‘Nee, het beeld ging alle kanten op. Er was een mannenstem. Ik heb alleen de angst in de ogen van Nova gezien. Wat was die knal?’

‘Herkende u die stem?’

‘Nee. Kunt u mij alstublieft vertellen wat er aan de hand is?’ Hoelang moet ze nog wachten voordat ze haar vertelt wat er is gebeurd, zodat ze eindelijk naar Nova kan?

‘Heeft u goed contact met uw dochter?’

‘Natuurlijk,’ zegt ze verbaasd. ‘Heel goed. Tot ze hierheen verhuisde zagen we elkaar dagelijks. Ze woonde toen nog bij mij in Deventer. Nu zie ik haar minder, omdat ze hier is gaan wonen. Maar we bellen elkaar meerdere keren per week en ik volg haar livestream zoveel mogelijk.’

‘Was er nog iets opmerkelijks de laatste tijd? Iets dat van belang kan zijn voor het onderzoek? Mensen die ze heeft ontmoet? Gedroeg ze zich anders? Hield ze iets achter? Ieder detail is belangrijk.’

Birgit denkt na. In Nova’s leven gebeurt er altijd van alles. Sinds ze een bekende Nederlander is, wordt ze continu gevraagd om aanwezig te zijn bij gelegenheden. Ze rijdt het hele land door en doet de meest bijzondere ervaringen op. Ze ontmoet wekelijks veel nieuwe mensen. Maar alles wordt ook *live* gestreamd en vastgelegd. Nova’s leven is een open boek waar iedereen toegang toe heeft.

‘Er is niets anders dan anders. Mag ik nu alsjeblieft naar Nova toe?’

‘Dat kan niet, mevrouw Van Ginkel,’ zegt rechercheur Alvarez gewichtig.

‘Hoezo?’ Een koude rilling loopt over Birgits rug. ‘Die knal was een pistoolschot, hè?’

De echo van de knal klinkt al twee uur lang in haar hoofd. Ze heeft de gedachte aan de mogelijkheid dat het een pistoolschot was met alle macht proberen te onderdrukken, maar nu ze hier zit, neemt de angst dat Nova is neergeschoten steeds grotere vormen aan.

‘Ja,’ zegt rechercheur Alvarez.

‘Is het ernstig?’

‘Het was een dodelijk schot.’

Birgit verstart. Haar gedachten verstommen. Daar waar ze absoluut niet aan had willen denken, is gebeurd en die wetenschap verlamt haar. De geluiden van de menigte buiten bereiken Birgit niet meer. Alsof de wereld om haar heen ophoudt te bestaan. Er vormt zich een onzichtbare bubbel om haar heen, waarin zelfs de woorden van rechercheur Alvarez niet meer tot haar doordringen.